

nutně, že závislost a ohrožení musí býti uznány i pokud jde o dřívější dobu. Skutkové předpoklady přihlášeného nároku na výživné sluší pro každé sporné období posouditi vždy samostatně. Přiznání vyživovacího příspěvku pro budoucnost není proto rozhodným pro otázku, zdali skutkové předpoklady nároku byly dány též pro dobu minulou. Otázka tato není dále otázkou právní, nýbrž otázkou skutkové podstaty a nejvyšší správní soud může zodpovědění její správním úřadem zkoumati jen se stanoviska § 6, odst. 2 zák. o správ. soudu. V té příčině neshledal však nejvyšší správní soud, že by skutková podstata, na níž spočívá naříkané rozhodnutí, byla proti spisům nebo potřebovala v podstatných bodech doplnění nebo že by nebylo dbáno podstatných forem správního řízení.

Proto byla stížnost zamítnuta jako bezdůvodná.

Č. 60.

Administrativní řízení: Údaje stranou podepsaného doručného listu o dni doručení pokládati jest potud za pravé, dokud opak není konkrétními skutečnostmi prokázán.

(Nález ze dne 11. března 1919 č. 1032.)

V ě c: Antonie Míková, domkářka ve Veselíčku (adv. Dr. Richard Fischer z Olomouce) proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Po několika přihláškách stěžovatelky, jejíž manžel byl povolán k činné službě vojenské, byl tchýni povolaného přiznán vyživovací příspěvek 80 h denně, který od 1. srpna 1917 byl zvýšen na 1 K 60 h a synu povolaného příspěvek 80 h denně. Stěžovatelce nebyl příspěvek přiznán s odůvodněním, že výživa její není ohrožena. Na to podala stěžovatelka novou žádost, ve které žádala pro sebe i pro tchýni povolaného plný příspěvek od nastoupení povolaného k vojsku, totiž ode dne 21. února 1916. Okresní vyživovací komise přiznala pak synu povolaného příspěvek 1 K 60 h denně ode dne 1. srpna 1917, neučinivši o nároku stěžovatelčině žádného výslovného rozhodnutí. Toto vyřízení bylo stěžovatelce dle obsahu správních spisů doručeno dne 22. dubna 1919. Dne 29. června 1918 podala stěžovatelka žádost, event. odvolání z tohoto rozhodnutí a v něm tvrdila, že naříkané rozhodnutí nebylo jí doručeno do vlastních rukou, že se o něm dověděla dne 23. června 1918, když obdržela větší částku peněz na vyživovací příspěvek a domáhala se změny usnesení I. stolice. Naříkaným rozhodnutím bylo odvolání stěžovatelčino zamítnuto jako opožděné.

Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu tvrdí, že rozhodnutí prvé stolice nebylo dodáno k vlastním rukám, že podpis stěžovatelčin na lístku o doručení není totožný s jejím podpisem na plné moci; stvrzenka o doručení že jest falsifikát a protože obdržela ono rozhodnutí až dne 23. června 1918, že jest její odvolání včasné podáno. Z toho důvodu navrhuje zrušení naříkaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nevyhověl tomuto návrhu, uváživ: Podle dodacího lístku ve spisech správních bylo rozhodnutí okresní vyživovací komise

stěžovatelce doručeno dne 22. dubna 1918, neboť toto datum a pod ním podpis Antonie Míkové stojí jasně na onom lístku psáno. Odvolání z tohoto usnesení bylo podáno teprve dne 29. června 1918, tudíž po uplynutí zákonné lhůty k odvolání, a proto po zákonu správně žalovaný úřad zamítl toto odvolání jako opožděné. Pro posouzení včasnosti odvolání rozhodné jest datum doručení naříkaného rozhodnutí a datum podání odvolání. Datum doručení onoho rozhodnutí, vykázané podepsaným doručním lístkem, tedy veřejnou listinou plně víry požívající, sluší tak dlouho pokládati za pravé a správné, dokud konkrétními skutečnostmi nebylo dokázáno, že listina ta jest falsem nebo že obsah její jest nesprávný. Poněvadž takový důkaz ve správním řízení stěžovatelka nenabídla, právem pokládal žalovaný úřad za den doručný onen den, který v lístku o doručení jest uveden.

Nejvyšší správní soud neshledal proto v naříkaném rozhodnutí ani vadnost neb porušení podstatné formy řízení ani nějakou nezákonnost a zamítl stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 61.

Honební právo (Čechy): I. Není zákonného předpisu, který by stanovil povinnost jednotlivých členů okresního zastupitelstva neb okresního výboru nesúčastniti se ve schůzích tohoto výboru jednání a spolurozhodování o věcech, při kterých jsou sami stranou. — II. * Dohoda, dle které vlastník samostatné honitby svoluje k tomu, aby právo myslivosti bylo vykonáváno pro určitou periodu na území jeho honitby a na sousední honitbě společenstevní jako jediném honebním celku, jest i bez předchozího schválení okresním výborem platná. Dohodu takovou možno spátřovati i v tom, že majitel samostatné honitby nepodal stížnosti proti usnesení honebního výboru o zavedení řízení ofertního na zadání honitby na zmíněném celku.

(Nález ze dne 11. března 1919 č. 1245.)

Prejudikatura: K II.: víd. nál. ze dne 23. ledna 1906 č. 929, Budw. č. 4109 A a ze dne 24. června 1908 č. 4460, Budw. č. 6082 A; srovn. též nález č. 32 této Sbírký a k I. též nález č. 39.

V ě c: Honební výbor ve Vlněvsi (adv. Dr. František Vaněk z Mělníku) proti Zemské správní komisi v Praze (za Ferdinanda Lobkovice z Dol. Beřkovic jako stranu súčastněnou adv. Dr. Frant. Valina z Mělníka) o úpravu honebních poměrů ve Vlněvsi.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje jako nezákonné.

D ů v o d y: Nesporno jest, že honitba na všech pozemcích k osadě Vlnoveské náležejících, čítaje v to i pozemky patřící k velkostatku Dolním Beřkovicům, byla do 31. ledna 1916 provozována tím způsobem, že buď celá nebo ve dvou dílech bývala propachtována. Držitel tohoto velkostatku do té doby neprovozoval na svých pozemcích vlastní samostatnou honitbu (§ 2 hon. zák.) a nečinil na ni ani nároku. Též pro období od 1. února 1916 do 31. ledna 1922 bylo učiněno stejné opatření. Držitelé pozemků Vlnoveských byli svoláni na 5. září 1915 k volbě honebního výboru. Volby té súčastnil se též plnomocník majitele jménovaného velkostatku, tento velko-